

państwowych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego do ustalania roszczeń na mocy prawa z dnia 28 czerwca 1912 r.

§ 7. Osoby, wymienione w § 6 niniejszego rozporządzenia mają zgłosić swe roszczenia do tej dyrekcji kolejowej, w której okręgu zamieszkują.

Osoby zamieszkałe na terenach b. zaborów niemieckiego i austriackiego zgłoszą swe roszczenia do dyrekcji kolei państwowych w Warszawie.

W zgłoszeniu należy podać: 1) imię i nazwisko, 2) dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), 3) datę i rodzaj uszkodzenia, 4) linię względnie dyrekcję kolejową, gdzie zdarzył się wypadek, 5) stopień niezdolności do pracy (względnie imię i nazwisko osoby zmarłej wskutek wypadku oraz stosunek pokrewieństwa do tej osoby), 6) instytucję która wypłacała lub przyznała rentę, 7) wysokość renty i czas do jakiego została wypłacona. Do zgłoszenia należy załączyć wszelkie dokumenty dotyczące wypadku, oraz stwierdzające bezpośrednio lub pośrednio powyższe dane.

§ 8. Dla stwierdzenia prawa do renty oraz ustalenia wysokości renty miarodajne są przepisy prawa z dnia 28 czerwca 1912 r., z tem, że wysokość renty ustala komisja odszkodowań na podstawie rocznego zarobku, jaki w r. 1924 osiągnęli robotnicy tej samej co i poszkodowani kategorii, zatrudnieni na kolejach państwowych w danej dyrekcji.

§ 9. Dyrekcje kolei państwowych wydają rozstrzygnięcia, na podstawie decyzji komisji odszkodowań, umotywowane orzeczenia, stwierdzające uprawnienia do świadczeń i ich wymiar, lub oddalające roszczenia.

Orzeczenia, przyznające odszkodowanie, mają być niezwłocznie wykonane.

§ 10. Przeciwno orzeczeniom wydanym przez dyrekcje kolei państwowych przysługuje prawo odwołania się w terminie 30-dniowym licząc od dnia doręczenia orzeczenia, do Ministerstwa Komunikacji, którego decyzje, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, są ostateczne.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

930.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 listopada 1927 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. oraz ustanowienia rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Na zasadzie §§ 4 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wpro-

wadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 142) otrzymuje następujące brzmienie:

„Ceny detalicznej sprzedaży soli jadalnej dla całego obszaru Rzeczypospolitej ustanawia się na 34 zł. za 100 kg. soli warzonki i białej soli kamiennej wraz z opakowaniem, oraz na 24 zł. za 100 kg. szarej soli kamiennej wraz z opakowaniem”.

§ 2. Rabat handlowy ustala się na:

- 6°/o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 7°/o ceny szarej soli kamiennej dla wolnych składów soli;
- 5°/o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 6°/o ceny szarej soli kamiennej dla hurtowników;
- 8°/o ceny warzonki i białej soli kamiennej, oraz 10°/o ceny szarej soli kamiennej dla drobnych sprzedawców.

§ 3. Sprzedaż soli przemysłowej i bydłowej odbywa się bezpośrednio odbiorcom lub przez koncesjonowanych sprzedawców soli na ogólnych zasadach handlowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 380).

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

931.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości

z dnia 26 listopada 1927 r.

zmieniające §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej.

Na mocy §§ 2 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r. dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. № 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 2. Korzyści majątkowe, osiągnięte przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 12°/o w stosunku rocznym.